

Arrest

nr. 152 984 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Deense nationaliteit te zijn, op 29 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 8 oktober 2014 een aanvraag in om een verklaring van inschrijving als werkzoekende Unieburger.

1.2. Op 15 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoekster op 29 april 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 08.10.2014 werd ingediend door: Naam: M.S.R., Nationaliteit: Denemarken ;

(...)

om de volgende reden geweigerd :1

0 Voldoet niet. aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 08.10.2014 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende. Zij had echter nagelaten om binnen de gestelde termijn van 3 maanden de nodige bewijsstukken (art. 50, §2, 1° of 3° van het KB van 08.10.1981) voor te leggen vandaar dat er werd beslist tot een weigeringsbeslissing zonder bevel waarbij betrokkene alsnog de kans kreeg de gevraagde bewijsdocumenten voor te leggen. Op 15.01.2015 werd de beslissing aan betrokkene betekend.

Vervolgens legde zij volgende documenten voor: een inburgeringscontract, bewijs van inschrijving voor Nederlandse lessen, bewijzen van sollicitatie, inschrijving bij de VDAB en ACTIRIS

(Uit de stavingsstukken en uit het dossier moet worden besloten dat zij de inschrijving niet kan genieten als werknemer bij gebrek aan huidige tewerkstelling. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden tewerkgesteld is.

Betrokkene kan evenmin de inschrijving bekomen als werkzoekende. Betrokkene bewijst dat zij ingeschreven is bij de VDAB en ACTIRIS en dat zij gesolliciteerd heeft naar een job. Zij kan aan de hand van deze documenten echter niet overtuigen een reële kans op tewerkstelling te maken. Het is immers niet omdat men solliciteert, dat men kans maakt om tewerkgesteld te worden. Wat betreft het inburgeringscontract en de bijgevoegde inschrijving voor Nederlandse lessen, een EU-burger is vrijgesteld tot het volgen van zo een inburgeringstraject omdat een EU-burger verondersteld wordt de nodige capaciteiten te hebben om op eigen houtje of initiatief de taal te kunnen leren, te integreren en werk te kunnen vinden, zonder bijkomende ondersteuning. Het feit dat betrokkene zich vrijwillig voor deze inburgering heeft ingeschreven wil dus eigenlijk zeggen dat betrokkene de nood voelt om zowel de taal nog te moeten leren, als maatschappelijke oriëntatie nodig te hebben, alsook loopbaanoriëntatie om in België te kunnen aarden en kans te maken op de arbeidsmarkt. Verder blijkt uit niets dat betrokkene ook maar één dag heeft gewerkt in België, al was het maar op proef of in interimverband. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans op tewerkstelling te maken. Nergens in het dossier zit enig bewijs dat betrokkene over een concreet werkaanbod zou beschikken om binnen afzienbare termijn aan de slag te gaan.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 08.10.2014 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikelen 62, 40 juncto 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het fair-play beginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de informatieplicht, van artikel 50 van het koninklijk besluit 8 oktober 1981 betreffende de toegang van het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het EVRM. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Eerst onderdeel:

1.1.

In de bestreden beslissing wordt de wettelijke basis waarop de aanvraag van verzoekster werd ingediend niet vermeld.

1.2.

Artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te worden.

1.3.

Artikelen 2 en 3 van de van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorzien dat de beslissing van het bestuur uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overweging dient te vermelden en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Zo moet de burger kunnen weten om welke redenen de beslissing werd genomen en of de beslissing in rechte en in feite evenredig is.

1.4.

Er is ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht:

- ☐ wanneer de beslissing werd genomen op basis van foutieve en onvolledige gegevens, of
- ☐ wanneer de overheid niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of
- ☐ wanneer zij ze niet correct heeft beoordeeld, of
- ☐ onredelijk tot haar besluit is gekomen,
- ☐

1.5.

Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt eveneens dat de administratieve overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan.

Krachtens de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen met het oog op een correcte behandeling van de burger.

De motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels.

6

1.6.

Zonder wettelijke basis is de motivering van de beslissing geenszins afdoende. Het is immers onmogelijk te begrijpen hoe verwerende partij op juridisch vlak tot haar besluit is gekomen. Het is ook niet mogelijk te weten of de motivering in rechte en in feite evenredig is.

1.7.

Zonder verwijzing naar de toegepaste wet kan er ook geen sprake zijn van de vermelding van een juridische en feitelijke overweging in de bestreden beslissing.

Door geen wettelijke basis te vermelden is het ook onmogelijk na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of deze getoetst werden aan de correcte wetsbepalingen.

Er wordt alleen gemeld op basis van welk wetsartikel de beslissing wordt uitgevoerd met name artikel 51, §2 van het KB van 8 oktober 1981. Er wordt echter niet verwezen naar het wetsartikel dat aan de basis ligt van de aanvraag van verzoekster. Er kan dus niet worden nagegaan welk wetsartikel door verwerende partij is getoetst of als uitgangspunt werd genomen.

1.8.

Door na te laten de toegepaste wetsbepalingen te vermelden heeft verwerende partij niet gehandeld overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

1.9.

Uit de voorafgaande uiteenzetting wordt voldoende aangetoond dat de bestreden beslissing artikel 62 van de van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht schendt.

1.10.

Uit de voorafgaande uiteenzetting blijkt ook dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

7

Tweede onderdeel:

2.1.

Artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (2010/C 83/02) bepaalt wat volgt:

(...)

"1.

Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie wordt behandeld.

2. Dit recht behelst met name

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;"

(...)

Sinds de inwerkingtreding op 01/12/2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient de verplichting om verzoekster te horen vooraleer de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt met nadelige gevolgen voor haar te worden toegepast in het raam van artikel 41, lid 2, a) zoals toegelicht door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg is het recht op behoorlijk bestuur een algemeen rechtsbeginsel.

Zie:

DENIJS L., Overzicht van het Vreemdelingenrecht, p. 223 voetnoot 699

2.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldig besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Een beleidsnorm mag niet automatisch zonder enig nader onderzoek in een individueel geval worden toegepast.

Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht.

Zie:

RvS, arrest nr. 167.411 van 02/2007,

RvS, arrest nr. 154954 van 14/02/2006,

RvS, arrest nr. 26358 van 15/04/1986,

8

RvS, arrest nr. 81872 van 16/07/1999,

RvS, arrest nr. 99049 van 24/09/2000,

RvS, arrest nr. 26044 van 09/01/1986,

RvS, arrest nr. 28378 van 02/07/1987,

RvS, arrest nr. 89982 van 02/10/2000,

2.3.

Het Fair-play-beginsel vereist dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen.

2.4.

In de bestreden beslissing worden echter totaal ten onrechte zaken tegen verzoekster gebruikt met name het volgen van de inburgeringscursus en de Nederlandse taallessen.

Verwerende partij meent dat deze geleverde inspanningen van verzoekster er op wijzen dat zij hierdoor een gebrek aan oriëntatie zou hebben, nog niet in ons land zou kunnen aarden of niet klaar zou zijn voor de arbeidsmarkt.

Deze uitlatingen zijn echt met de haren getrokken en blijkbaar geuit met een totaal gebrek aan kennis van de gevraagde inspanningen op een Belgische arbeidsmarkt.

Verzoekster spreekt Deens, Spaans, Engels en reeds een basis Frans.

Indien men is ingeschreven als werkzoekende heeft men steeds om de zoveel maanden een evaluatiegesprek bij de RVA daar er wordt nagegaan of men wel voldoende inspanningen levert om zijn kansen op de arbeidsmarkt te verzekeren.

Aan verzoekster werd vanuit de VDAB en ACTIRIS dus sterk aanbevolen om bovengenoemde cursussen (taal en inburgering) te volgen. Waarom zou verzoekster dit weigeren te doen en zo haar kansen verspelen? Vanuit de VDAB werd ze doorverwezen naar het huis van het Nederlands.

Het feit dat zij deze cursussen volgt zorgt ervoor dat zij een positief evaluatieverslag heeft bekomen bij de RVA. Men moedigt verzoekster aan om op deze wijze verder te doen. Verzoekster heeft op korte tijd veel stappen gezet om haar plaats in ons land te vinden.

Het is dus absurd deze geleverde inspanningen tegen verzoekster te gaan gebruiken en zelf conclusies trekken dewelke op geen enkele objectieve informatie steunen. Het zijn loutere veronderstellingen van verwerende partij.

9

2.5.

Bijgevolg kon verwerende zich, uit zorgvuldigheid en redelijkheid, daarover informeren bij verzoekster waarom en in welk kader deze cursussen worden gevolgd.

Of men kon zeker al eens kennis nemen van het feit hoe iemand zijn traject verloopt vanaf inschrijving bij de VDAB...

Bepaalde argumenten in de bestreden beslissing worden genomen met een totaal gebrek aan kennis van de realiteit en werkelijk verloop van een werkzoekende.

2.6.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (2010/C 83/02) meer bepaald artikel 41 lid 2 a) van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het fairplay beginsel.

Derde onderdeel:

3.1.

Artikel 50 van het KB van 8 oktober 1981 bepaalt:

§ 1. [De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, dient een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19..... Het gemeentebestuur maakt het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats over aan de gemachtigde van de minister. § 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken : ... 3° werkzoekende : a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

10

3.2.

Verzoekster woont sinds begin oktober 2014 in België.

Verzoekster behaalde een diploma met name Handel en administratie Stewardess in Spanje en een diploma betreffende de Engelse taal te Londen.

Verzoekster zou dan ook graag tewerk gesteld worden in de luchthaven als stewardess of in de check-in.

Verzoekster spreekt Deens, Spaans, Engels en reeds een basis Frans.

In oktober 2014 schreef ze zich in bij de VDAB. En werd op 21 oktober 2014 doorverwezen naar het Huis van het Nederlands.

In april startte verzoekster met de lessen Nederlands.

Verzoekster schreef zich in november 2014 in bij Actiris.

Verzoekster voegt e-mails toe (stuk 7) waaruit blijkt dat zij sindsdien zeker niet stil zit en volop bezig is met het vinden van een job.

Indien zij er echt niet in zou slagen om op korte termijn werk te vinden in haar 'tak', zal ze op zoek gaan naar andere jobs daar verzoekster actief wil zijn.

3.3.

Door verwerende partij wordt geen twijfel geuit over de inschrijving van verzoekster bij de VDAB en ACTIRIS. Evenmin kan er twijfel bestaan over de geleverde inspanningen door verzoekster op het vlak van sollicitaties.

Wat betreft de opmerkingen over de cursussen Nederlandse taal en de inburgeringscursus verwijst verzoekster naar de hogere uiteenzetting. Verwerende partij oordeelt met een gebrek aan kennis en bepaalde vooringenomenheid dewelke totaal ongegrond is.

Uit de stukken blijkt dat verzoekster zelf door de VDAB werd doorverwezen naar het huis van het Nederlands daar zij menen dat dergelijke begeleiding zinvol is, in plaats van het overlaten van de mensen aan hun lot.

De Europese Commissie stelt zelf dat iedere EU-burger dezelfde hulp moet krijgen van de nationale arbeidsbureaus als de onderdanen van het gastland.

Het is dus absurd deze geleverde inspanningen tegen verzoekster te gaan gebruiken en zelf conclusies trekken dewelke op niets objectief steunen.

11

3.4.

Verwerende partij meent tenslotte dat verzoekster niet overtuigt wat betreft de reële kans op tewerkstelling.

Verwerende partij dient bij deze beoordeling rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster, zoals:

- ☐ diploma's die ze behaalde: wordt met geen woord over gerept in de bestreden beslissing;
- ☐ de duur van je werkloosheid: niets over gesproken
- ☐ de leeftijd van verzoekster
- ☐ haar geleverde inspanningen

Geen enkel van voornoemde elementen wordt op een zorgvuldige manier aangehaald of besproken.

Gelet op de jonge leeftijd van verzoekster botst men in het begin vaak op een weigering door het gebrek aan ervaring. Zij moet echter de kans krijgen om te starten en zo haar ervaring op te bouwen.

Voordat verwerende partij het verblijfsrecht weigert, moet het eveneens met deze elementen rekening houden:

- ☐ de duur van het verblijf in België
- ☐ de leeftijd
- ☐ de gezondheidstoestand
- ☐ de gezins- en economische situatie
- ☐ de sociale en culturele integratie in België
- ☐ de banden met het herkomstland

Ook voornoemde elementen komen totaal niet aan bod in de bestreden beslissing.

Er wordt zelfs niet gesproken over het verblijfsstatuut van de moeder van verzoekster in ons land.

3.5.

Elke EU-burger heeft het recht om:

- ☐ werk te zoeken in een ander EU-land
- ☐ dezelfde hulp te krijgen van de nationale arbeidsbureaus als de onderdanen van het gastland

12

- ☐ zolang in het gastland te verblijven als nodig is om werk te zoeken, te solliciteren en te worden aangenomen

Werkzoekenden kunnen niet worden uitgezet als ze bewijzen dat ze nog steeds op zoek zijn naar werk en dat ze een reële kans maken om werk te vinden.

Vierde onderdeel:

4.1.

Artikel 8 van het EVRM stelt een plicht in voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden. Het grondrecht verschaft een basis voor mensen die tot eenzelfde gezin behoren om hun belangen in rechte te doen gelden.

(VANDE LANOTTE, J. EN HAECK, Y., Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 738)

Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden, maar ook een positieve plicht om die maatregelen te nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven.

Enerzijds dient de overheid zich te onthouden van alle onnodige inmengingen in het familieleven, anderzijds dient zij ook actief op te treden met het oog op het mogelijk maken van dat familieleven. (Hof Mensenrechten, Paula en Alexandra Marckx v. Belgium, arrest van 13 juni 1979, Publ. Hof, Serie A, Vol. 31, § 31).

Meer systematisch hanteert het Hof voor de Rechten van de Mensen twee criteria om tot het bestaan van een familieleven te besluiten: 'bestaat er een band van bloed- of aanverwantschap?' en 'is deze familiale band voldoende hecht?'.

(Commissie, nr.10.730/84, rapport van 7 oktober 1986)

Verzoekster en haar moeder vormen een bestaand gezin dat beschermd dient te worden.

Zoals hoger gemeld is verzoekster het enigste kind.

In de bestreden beslissing wordt totaal geen rekening gehouden met deze situatie.

Een beperking van het grondrecht vervat in art. 8 EVRM kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM :

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de

13

bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vertalen we de algemene voorwaarden uit paragraaf 2, naar het concrete grondrecht van artikel 8§1, dan kan onder meer afgeleid worden dat de regels die relaties beperken, duidelijk moeten zijn (legaliteit), tot bescherming van legitieme belangen moeten strekken en dus niet gebaseerd mogen zijn op willekeur (legitimiteit) en noodzakelijk moeten zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

(VANDE LANOTTE, J. EN HAECK, Y., Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 738)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde in zijn arrest REES van 17/10/1986, dat, om de verplichtingen van een Staat te bepalen, er een evenwicht moet worden bewaard tussen, enerzijds het algemeen belang en anderzijds de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8§2 EVRM in dat opzicht een nuttige richtlijn vormen.

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

(« La mise en oeuvre de la Convention européenne des droits de l'Homme », Ed. du jeune Barreau de Bruxelles. 1994, p.92.)

Deze vereiste van proportionaliteit legt de overheid de verplichting op om een afweging te maken tussen het beoogde doel, noodzakelijk voor het algemene belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang.

Zie :

R.v S. 9/04/02, nr 105.428;

R.v S. 16/05/1997, nr. 66.292;

R.v S. 26/09/1997 nr. 68.643;

R.v S. 1/02/1999 nr. 78.711;

4.2.

In casu heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het proportionaliteitsbeginsel. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij de verhouding tussen de uiterst nadelige gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoekster en het voor de Belgische Staat hieruit geput voordeel niet heeft overwogen. Er wordt hierover met geen woord gerept in de aangevochten beslissing.

14

Zoals hoger aangeven zal bij een terugkeer verzoekster alleen een grote stap terug zetten en zullen haar kansen op de arbeidsmarkt zeker opnieuw totaal verdwijnen. Met haar huidige inspanningen is er wel degelijk kans op een reële tewerkstelling.

Waarom zou dit alles zomaar onderbroken dienen te worden?

Verwerende partij heeft een beslissing genomen die rechtstreeks indruist op het gezin- en privéleven van verzoekster. Bovendien gaat de beslissing gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna E.V.R.M.)."

3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de weigering tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen en dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document ter kennis van de betrokkene worden gebracht (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Uit de formele motiveringswet van 29 juli 1991 kan echter niet worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een bepaling noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de gehanteerde regelgeving, althans niet indien de verzoekende partij na het lezen van de beslissing, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, weet of redelijkerwijze kan weten om welke norm het gaat (cfr. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS; RvS 14 maart 2006, nr. 161.353, DAEMS). Het niet of niet-precies vermelden van de juridische grondslag kan verder alleen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien dit de verzoekende partij zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166, DEJONCKHEERE).

In het bestreden bevel wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarbij in feite wordt gemotiveerd dat verzoekster in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn, gezien het verblijf van meer dan drie maanden als werkzoekende aangevraagd op 8 oktober 2014 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Voor wat betreft de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt omstandig in feite gemotiveerd waarom verzoekster niet afdoende heeft getoond een reële kans op tewerkstelling te maken. Verzoekster klaagt aan dat geen melding wordt gemaakt van de juridische rechtsgrond waarop de verblijfsweigering is gebaseerd, wat ook door de Raad wordt vastgesteld. Verzoekster toont evenwel niet aan dat deze vergetelheid haar schade heeft toegebracht, in die zin dat cruciale informatie ontbreekt zodat zij benadeeld is in haar verdediging. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt immers dat verzoekster inhoudelijke kritiek geeft op de bestreden verblijfsweigering en daarbij erin geslaagd is om de essentie van het geschil terug te brengen op bepalingen van de Vreemdelingenwet waarbij zij uitdrukkelijk de schending aanvoert van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Dit is tevens de bepaling in toepassing waarvan de aanvraag van een verklaring van inschrijving in hoedanigheid van EU werkzoekende werd gedaan, vermeld in punt 1.1. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet is dan ook het uitgangspunt voor de beoordeling van de verblijfsaanvraag zoals blijkt uit de bijlage 19 van 8 oktober 2014 die zich in het administratief dossier bevindt. Aldus is verzoekster impliciet op de hoogte van het feit dat de verblijfsweigering gegrond is op artikel 40 van de Vreemdelingenwet – de bepaling in het licht waarvan de verblijfsaanvraag werd beoordeeld. Er kan in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat de verzoekster, die wordt bijgestaan door een raadvrouw die beslagen is in het vreemdelingenrecht, wist of behoorde te weten dat de bestreden verblijfsweigering gegrond is op artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan *in casu* niet ernstig volhouden dat het onmogelijk is te begrijpen hoe de gemachtigde op juridisch vlak tot zijn besluit is gekomen nu blijkt dat zij over de nodige informatie beschikt om zich tegen de bestreden beslissingen met alle middelen van recht te verdedigen.

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; (...)”

3.4. Verzoekster diende een verklaring van inschrijving als werkzoekende in. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat zij volgende documenten voorlegde:

- inburgeringsattest
- bewijs van inschrijving voor Nederlandse lessen
- inschrijvingsattest VDAB van 21 oktober 2014
- inschrijving bij ACTIRIS van 5 november 2014
- sollicitatiebewijzen.

3.5. Vooreerst stelt de gemachtigde vast dat verzoekster geen inschrijving als EU werknemer kan genieten bij gebrek aan een huidige tewerkstelling, nu nergens uit het dossier blijkt dat verzoekster heden is tewerkgesteld. Dit vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoekster niet betwist.

3.6. Voor wat betreft de inschrijving als werkzoekende, stelt de gemachtigde het volgende:

“Betrokkene kan evenmin de inschrijving bekomen als werkzoekende. Betrokkene bewijst dat zij ingeschreven is bij de VDAB en ACTIRIS en dat zij gesolliciteerd heeft naar een job. Zij kan aan de hand van deze documenten echter niet overtuigen een reële kans op tewerkstelling te maken. Het is immers niet omdat men solliciteert, dat men kans maakt om tewerkgesteld te worden. Wat betreft het inburgeringscontract en de bijgevoegde inschrijving voor Nederlandse lessen, een EU-burger is vrijgesteld tot het volgen van zo een inburgeringstraject omdat een EU-burger verondersteld wordt de nodige capaciteiten te hebben om op eigen houtje of initiatief de taal te kunnen leren, te integreren en werk te kunnen vinden, zonder bijkomende ondersteuning. Het feit dat betrokkene zich vrijwillig voor deze inburgering heeft ingeschreven wil dus eigenlijk zeggen dat betrokkene de nood voelt om zowel de taal nog te moeten leren, als maatschappelijke oriëntatie nodig te hebben, alsook loopbaanoriëntatie om in België te kunnen aarden en kans te maken op de arbeidsmarkt. Verder blijkt uit niets dat betrokkene ook maar één dag heeft gewerkt in België, al was het maar op proef of in interimverband. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans op tewerkstelling te maken. Nergens in het dossier zit enig bewijs dat betrokkene over een concreet werkaanbod zou beschikken om binnen afzienbare termijn aan de slag te gaan.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 08.10.2014 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

3.7. Verzoekster geeft correct aan dat Unieburgers het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken, daar het impliciet deel uitmaakt van het recht van vrij verkeer van werknemers (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997). Dit vrij verkeer van werknemers strekt zich uit tot werkzoekenden afkomstig uit een andere lidstaat, maar enkel zolang zij kunnen worden beschouwd als potentiële deelnemers aan de arbeidsmarkt (K. LENAERTS, P. VAN NUFFEL en R. BRAY (ed.), Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, p. 175, nr. 5-122). Met andere woorden zolang blijkt dat zij nog steeds werk zoeken en een reële kans op tewerkstelling maken.

In dezelfde lijn voorziet artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, dan ook in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een recht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten moet zowel aantonen dat hij “werk zoekt” als dat hij een “reële kans maakt om te worden aangesteld”.

Artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit, dat verzoekster tevens geschonden acht, legt vast welke documenten in dit geval dienen te worden overgelegd:

“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgd of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;"

Hieruit blijkt dat voorwaarden a) en b) eveneens cumulatief moeten worden vervuld.

3.8. Verzoekster bekritiseert voornamelijk dit motief: *"Wat betreft het inburgeringscontract en de bijgevoegde inschrijving voor Nederlandse lessen, een EU-burger is vrijgesteld tot het volgen van zo een inburgeringstraject omdat een EU-burger verondersteld wordt de nodige capaciteiten te hebben om op eigen houtje of initiatief de taal te kunnen leren, te integreren en werk te kunnen vinden, zonder bijkomende ondersteuning. Het feit dat betrokkene zich vrijwillig voor deze inburgering heeft ingeschreven wil dus eigenlijk zeggen dat betrokkene de nood voelt om zowel de taal nog te moeten leren, als maatschappelijke oriëntatie nodig te hebben, alsook loopbaanoriëntatie om in België te kunnen aarden en kans te maken op de arbeidsmarkt."*

Zij stelt dat men als werkzoekende om de zoveel maanden een evaluatiegesprek heeft bij de RVA waarbij wordt nagegaan of er wel voldoende inspanningen worden geleverd om kansen op de arbeidsmarkt te verzekeren. De inburgerings- en Nederlandse taalcursus werden vanuit VDAB en ACTIRIS sterk aanbevolen. Zij vraagt zich af waarom zij dit zou weigeren en zo haar kans zou verspelen. Bovendien heeft dit geleid tot een positief evaluatieverslag van de RVA. Zij vindt het absurd dat haar inspanningen tegen haar worden gebruikt.

Verzoekster gaat echter voorbij aan het kernargument van de gemachtigde, met name dat een Unieburger is vrijgesteld van het volgen van een inburgeringstraject omdat een Unieburger wordt verondersteld de nodige capaciteiten te hebben op eigen houtje of initiatief de taal te kunnen leren, te integreren en werk te vinden zonder bijkomende ondersteuning. Dit motief betwist noch weerlegt verzoekster.

Uit het feit dat verzoekster zich vrijwillig voor het inburgeringstraject heeft ingeschreven, weliswaar op voorstel van de VDAB en ACTIRIS, leidt de gemachtigde af dat verzoekster de nood voelt om zowel de taal nog te leren als maatschappelijke oriëntatie nodig te hebben alsook loopbaanoriëntatie om in België te kunnen aarden en een kans te maken op de arbeidsmarkt. Deze gevolgtrekking komt de Raad, gezien het feit dat Unieburgers vrijgesteld zijn van een inburgeringstraject omdat zij worden vermoed te integreren en werk te vinden zonder bijkomende ondersteuning, niet kennelijk onredelijk voor. Dat volgens verzoekster de Europese Commissie stelt dat iedere Unieburger dezelfde hulp moet krijgen van de nationale arbeidsbureaus als de eigen onderdanen van de gastlidstaat, doet aan deze gevolgtrekking geen afbreuk.

Verzoekster houdt voor dat zij gehoord had moeten worden over waarom en in welk kader zij deze cursussen heeft gevolgd, en dat de gemachtigde kennis had moeten nemen of zich had moeten informeren van het feit hoe een traject verloopt vanaf inschrijving bij de VDAB.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Ook het Handvest is enkel van toepassing indien de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van Unierecht. Dit volgt duidelijk uit artikel 51, lid 1 van het Handvest dat de werkingssfeer van het Handvest bepaalt. Dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van Unierecht, wordt *in casu* niet betwist.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak; ; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 31 en 36).

Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissingen dient te worden aangemerkt als een besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad stelt vast dat verzoekster door middel van een bijlage 19 werd uitgenodigd om een als werkzoekende volgende documenten voor te leggen, met name een inschrijving bij de VDAB of

sollicitatiebrieven en een bewijs van reële kans van tewerkstelling. Aangezien verzoekster deze documenten niet binnen de drie gestelde maanden voorlegde, werd verzoekster op 5 januari 2015 een bijkomende termijn van één maand gegeven om alle vereiste documenten bijeen te brengen. Hierdoor werd aan verzoekster tot twee maal toe de kans geboden om gehoord te worden omtrent haar verblijfsaanvraag. Zij had daarbij de kans om alle nuttige inlichtingen te laten gelden die zij in de verblijfsaanvraag kan en moet uiteenzetten, zoals waarom het volgen van bovenvermelde cursussen als een bewijs van reële kans op tewerkstelling moet worden beschouwd, wat zij niet heeft gedaan.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel evenwel ook geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809), *quod non in casu*.

Verder merkt de Raad op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing tot afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In de zin dat verzoekster meent dat zij gehoord had moeten worden over waarom en in welk kader zij deze cursussen heeft gevolgd, en dat de gemachtigde kennis had moeten nemen of zich had moeten informeren van het feit hoe een traject verloopt vanaf inschrijving bij de VDAB, concretiseert zij enkel dat zij deze cursussen volgt om haar kansen op de arbeidsmarkt te verzekeren. Dit element bevestigt evenwel de conclusie die de gemachtigde maakt – het gegeven dat verzoekster vanuit de RVA, VDAB en ACTIRIS werd doorgestuurd naar inburgerings- en taalcursussen om haar kansen op de arbeidsmarkt te verzekeren, duidt erop dat haar kansen op de arbeidsmarkt niet hoog worden ingeschat en dat deze overheidsdiensten menen dat verzoekster er nood aan heeft om zowel de taal te leren als maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie te volgen “*om in België te kunnen aarden en kans te maken op de arbeidsmarkt*”.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat mocht zij gehoord zijn geweest, haar verklaringen ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissingen een andere afloop had kunnen hebben of de inhoud van de bestreden beslissingen had kunnen beïnvloeden. Verzoekster maakt geen schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat de gemachtigde *in casu* een informatieplicht had.

3.9. In de mate dat verzoekster terug verwijst naar de stukken en elementen die zij bij haar aanvraag heeft gevoegd, uit zij loutere kritiek die evenwel de beoordeling die gemachtigde heeft gemaakt van deze elementen en stukken niet *in concreto* weerlegt. Zij stelt nu Deens, Spaans, Engels en basis Frans te spreken, doch deze elementen werden nooit ter kennis gesteld van de gemachtigde bij de vermelde aanvraag zodat hij er dan ook geen rekening met kon houden. Verzoekster voegt emails toe bij haar verzoekschrift om te bewijzen dat zij niet stil zit en bezig is om een job te vinden. In zoverre deze emails stukken betreffen die niet aan de gemachtigde werden voorgelegd, benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Bovendien merkte de gemachtigde in de bestreden beslissing op dat het niet is omdat men solliciteert dat men kans maakt om tewerkgesteld te worden. Ter terechtzitting op 4 september 2015 geeft de raadvrouw toe dat verzoekster sinds de bestreden beslissing van 15 april 2014 nog steeds niet tewerkgesteld is, zodat deze stelling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekster stelt dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, zoals de diploma's die ze behaalde. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster in het kader van haar aanvraag geen diploma's voorlegde zodat zij de gemachtigde dan ook niet ernstig kan verwijten hier mee geen rekening te hebben gehouden. Zoals eerder gesteld, verzoekster had de kans alle nuttige elementen voor te leggen.

Zij stelt dat niet wordt gesproken over de duur van de werkloosheid, maar zij concretiseert niet in welke zin dit element tot een gunstige beslissing had kunnen leiden. In elk geval blijkt dat de bestreden beslissingen werden genomen zes maanden nadat zij haar verblijfsaanvraag indiende. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft er op gewezen, specifiek wat werkzoekenden betreft, dat het nuttig effect van het recht op vrij verkeer van werknemers gewaarborgd is zolang het Unierecht of, bij gebreke daarvan, de wettelijke regeling in de betrokken lidstaat, de belanghebbenden een redelijke termijn laat om zich op het grondgebied van die lidstaat op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij hun beroepskwalificatie passen, en om in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997). In de zaak Antonissen stelde het Hof vast dat er geen communautaire bepaling is die een termijn stelt voor het verblijf van EU-onderdanen die in een andere lidstaat werk zoeken. Het Hof stelde vervolgens vast dat een termijn van zes maanden zoals die was vastgesteld in de betreffende nationale wettelijke regeling in beginsel niet ontoereikend lijkt om de burger van de Unie in staat te stellen zich in de ontvangende lidstaat op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij zijn beroepskwalificaties passen, en in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven en een dergelijke termijn geen belemmering vormt voor het nuttig effect van het beginsel van het vrije verkeer. Hieruit volgt dus dat de lidstaten een redelijke termijn in acht dienen te nemen en dat zes maanden als een redelijke termijn kan worden beschouwd om aan te tonen dat je werk kan vinden. Aldus blijkt dat de gemachtigde een redelijke termijn van zes maanden heeft laten verstrijken zodat het niet kennelijk onredelijk is om na deze termijn van werkloosheid vast te stellen dat een reële kans op tewerkstelling niet afdoende wordt aangetoond.

Wat betreft de leeftijd van verzoekster blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde melding maakt van haar geboortedatum zodat hij er wel rekening heeft met gehouden. Wat de geleverde inspanningen betreft blijkt uitdrukkelijk dat de gemachtigde rekening hield met deze inspanningen, zoals reeds besproken onder punt 3.8.

Waar verzoekster stelt dat bij de weigering van het verblijfsrecht eveneens rekening moet worden gehouden met de duur van verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België, de banden met het herkomstland en het verblijfsstatuut van haar moeder in België, duidt verzoekster geheel niet aan op basis van welke wetsbepaling of rechtsbeginsel of juridische norm de gemachtigde ertoe gehouden is om rekening te houden met deze elementen.

Verzoekster gaat tenslotte geheel voorbij aan de vaststelling van de gemachtigde dat uit niets blijkt dat zij ook maar één dag heeft gewerkt in België, als was het maar op proef of interimverband, en dat nergens in het dossier enig bewijs zit dat verzoekster over een concreet werkaanbod zou beschikken om binnen afzienbare termijn aan de slag te gaan. Dit wordt niet betwist en vindt steun in het administratief dossier.

3.10. In het licht van wat hierboven is besproken, toont verzoekster met haar betoog niet aan dat de gemachtigde artikel 40 van de Vreemdelingenwet en artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit heeft miskend. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de gemachtigde bij zijn beoordeling zou zijn uitgegaan van incorrecte gegevens, of een verkeerde of onredelijke beoordeling zou hebben gemaakt van de op het moment van de bestreden beslissing verstrekte gegevens. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet; evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond. Verzoekster licht de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel niet anderszins toe als de reeds hierboven besproken aangevoerde schendingen, zodat kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen supra werd uiteengezet.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt de verzoekster niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder “middel” worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Waar verzoekster de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel en artikel 42 van de Vreemdelingenwet, verduidelijkt ze evenwel niet op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissingen werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.11. Tenslotte voert verzoekster een schending van artikel 8 EVRM waarbij zij stelt dat zij en haar moeder een bestaand gezin vormen dat moet worden beschermd. Zij is enig kind en met deze situatie werd geen rekening gehouden. Evenmin werd toepassing gemaakt van het proportionaliteitsbeginsel en heeft geen belangenafweging plaats gevonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzoudhi v. Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, *Yildiz v. Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Verzoekster, die meerderjarig is, voert aan dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft met haar moeder. De Raad wijst erop dat er sprake moet zijn van hechte persoonlijke banden tussen de gezinsleden. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33). Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekster en haar moeder dermate hecht zijn en of dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het ene familielid ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van het ene familielid ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden. *In casu* betoogt verzoekster louter dat zij een gezinsleven heeft met haar moeder, maar toont zij de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid geheel niet aan. Verzoekster toont dan ook geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aan. Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde rekening diende te houden met het gezinsleven tussen verzoekster en haar moeder, nu dit gezinsleven niet valt onder bescherming van artikel 8 EVRM. De gemachtigde was derhalve er niet toe gehouden om een belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM te maken. Een schending van artikel 8 EVRM en het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES